

3 Ioan - Comentarii F. B. Hole

Sub anumite aspecte, Epistola a treia a lui Ioan se aseamănă foarte mult celei a doua, dar cât privește tema principală, este invers, deși formând un adaos al ei, cum vom vedea în curând.

Ca și Epistola a doua, este o scrisoare de ordin privat, dar conținând în ciuda conciziei ei, o învățătură de o asemenea importanță încât Duhul lui Dumnezeu i-a dat un loc fix în Cuvântul inspirat, chiar dacă este un loc mic.

Vers. 1 Nu putem spune cu certitudine dacă Gaiu, căruia îi este adresată epistola, trebuie să fie identificat cu unul sau altul dintre cei care poartă acest nume și despre care vorbește Scriptura. Gaiu din Fapte 19: 29 era din Macedonia. Gaiu din Fapte 20: 4 era din Derbe, un oraș din Asia Mică. Gaiu din 1Corinteni 1: 14 era un corintean și era aproape sigur Gaiu din Romani 16: 23, gazda apostolului Pavel. Acest Gaiu se poate foarte bine să fi trăit până la o vârstă foarte înaintată și să fie exercitat încă ospitalitatea când scria Ioan. Dacă așa era, ne prezintă un tablou foarte fericit a cineva care nu a încetat să facă binele.

3 Ioan 2

Oricine ar fi, Gaiu din epistola noastră ne este prezentat ca un sfânt caracterizat de prosperitate spirituală. Ioan aduce mărturie în versetul 2 că sufletului lui îi mersese bine în așa măsură încât nu putea să dorească decât ca sănătatea lui fizică să fie egală cu sănătatea sa spirituală. Există perioade ale anului în care ne exprimăm urările și dorințele unul pentru celălalt. Facem deseori, într-adevăr, asemenea urări? Nu des, ne temem! Ne întâlnim și ne informăm: „Ce mai faceți?” și considerând că este de la sine înțeles că întrebarea privește trupul nostru, răspundem cu bucurie (ca regulă generală): „Foarte bine, mulțumesc.” Dacă întrebarea ar fi: „Ce face sufletul dumneavoastră?”, ce am răspunde?

3 Ioan 3

Siguranța pe care Ioan o avea cu privire la prosperitatea spirituală a lui Gaiu nu provenea din contacte personale pentru că erau departe unul de celălalt și comunicau prin scrisoare. Ea provenea din mărturia altuia. Anumiți frați sosiseră în localitatea lui Ioan și îi vorbiseră de Gaiu. Ce spusese mărturisirea despre faptul că adevărul rămânea în el și că se exprima în viața lui, pentru că umbla în adevăr. Ceea ce este în noi se manifestă în afară în activitățile noastre.

Domnul Însuși așezase principiul că „din prisosul inimii vorbește gura” (Matei 12: 34). Găsim aici un alt principiu de viață care merge cu: ce rămâne în noi caracterizează umblarea noastră. Dacă minciuna lui Satan rămâne în noi, nu putem umbla decât în mod fals și necinstit vizavi de Dumnezeu. Când adevărul este în noi prin Duhul lui Dumnezeu (cum am văzut apropo de 2Ioan 2), umblăm în adevăr, chiar dacă umblăm în mijlocul acestei lumi necinstite. Umblarea unui creștin trebuie să fie lumină în mijlocul întunericului și adevăr în mijlocul erorii.

3 Ioan 4

În Epistola a doua, Ioan ne spune că se bucurase foarte mult să-i găsească pe unii din copiii doamnei umblând în adevăr. Aici face chiar un pas mai departe spunând că nu există bucurie mai mare decât aceasta. Gaiu pare să fie inclus în expresia „copiii mei”. Dacă aceasta înseamnă că a fost convertit prin intermediul lui Ioan, aceasta ar vrea să spună că nu este unul dintre ceilalți Gaiu menționați în Scriptură. Totuși aici Ioan folosește probabil acest cuvânt de manieră personală, cum o face foarte clar în prima lui epistolă (2: 1; 3: 7; etc.). Avea un interes patern față de toți sfinții care intrau în sfera slujirii lui. Petru îi avertizase pe bătrâni să nu lucreze „ca dormind peste cei dați” lor (1Petru 5: 3). Prin exemplul lui, Ioan ne arată că adevărata atitudine a unui bătrân este cea a unui tată plin de dragoste și de grijă față de copiii săi. Ar fi fost bine dacă cei care au exercitat responsabilități printre credincioși ar fi urmat pașii săi.

3 Ioan 5-7

În versetele 5, 6 și 7, descoperim ce îl împinsese pe apostol să scrie astfel. Frații care veniseră și mărturisiseră adevărul care era în Gaiu, erau evident lucrători umili în slujba Domnului, față de care arătase ospitalitate și pe care îi ajutase să-și urmeze călătoria. Dragostea pe care le-o arătase și slujba pe care le-o făcuse, pur și simplu pentru că îl slujeau pe Domnul și plecaseră în Numele Său, era o dovadă clară a adevărului care era în el, cu atât mai mult cu cât îi erau străini.

Sfârșitul versetului 5 ar putea lăsa să se presupună că era vorba de două categorii de persoane: 1) frații și 2) străinii. Cea mai bună lectură confirmată pare să fie totuși: „față de frați și [chiar față de cei care sunt] străini”. Era drept să slujească fraților care îi erau binecunoscuți; dar a sluji fraților care îi erau complet necunoscuți, pur și simplu pentru că slujeau același Stăpân, însemna într-adevăr a lucra „cu credincioșie”. Adevărul este că sfinții sunt una și că Numele Domnului Isus îi leagă între ei pe toți cei care slujesc împreună în Numele Lui și această dragoste este puterea care cimentează în cercul creștin. Gaiu era credincios acestui adevăr. Era în el și umbla în el.

Nu numai că acești frați plecaseră pentru Numele Său, ci și luau un loc de dependență față de Stăpânul lor. Nu luau nimic de la cei dintre păgâni (sau: națiuni), deși circulau printre ei și le predicau Cuvântul. Arătau cu claritate că nu căutau nici un profit de ordin material pentru ei înșiși, ci că ei căutau să dea ascultătorilor lor ceea ce va fi un câștig spiritual pentru ei. În aceasta erau imitatori ai apostolului Pavel, care era el însuși un imitator al Domnului, care a spus: „Este mai bine să dai, decât să primești” (Fapte 20: 33-35).

Acești frați erau deci cei pe care Gaiu îi primise la el, oferindu-le o ospitalitate de dragoste, deși la sosirea lor, îi erau necunoscuți. Nu numai că îngrijise de întreținerea lor, ci a îngrijit de călătoria lor „într-un mod vrednic de Dumnezeu”. Se părea deci că îi tratase cu o bunătate superioară! Dacă ar fi îngrijit de ei într-un mod demn de un prinț, ar fi fost minunat, dar o făcuse într-un mod demn de Dumnezeu! Îi

considera evident după adevărata lumină. Chiar dacă păreau a fi neînsemnați în ei înșiși, erau slujitorii lui Hristos, identificați cu Numele care este mai presus de orice nume. Gaiu îi primea ca atare. Îi vedea nu în lumina vreunei aprecieri personale, ci în lumina faptului că erau niște slujitori ai unui ilustru Stăpân; și Gaiu umbla astfel în adevăr și dovedea că adevărul rămânea în el.

Exemplul lui Gaiu este fixat înaintea noastră în Scripturi nu numai ca să-l admirăm, ci ca să-l urmăm. Pe lângă aceasta, nu este doar ceea ce putea eventual face, ceva la care avem dreptul și care este îngăduit și la care nici un Diotref nu are dreptul să se opună: este ceva ce trebuie să facem dacă vrem să umblăm în adevăr. Observați în versetul 8 folosirea cuvintelor „suntem datori”. Nu se spune: Avem posibilitatea să primim, ci „SUNTEM DATORI să-i primim pe unii ca aceștia”. „Suntem datori” sunt cuvinte care exprimă o obligație, nu ceva facultativ. Asemenea oameni suntem datori să primim; adică pe cei care vin cu adevărat în Numele Lui. Dacă nu primim ASEMENEA oameni, nu umblăm în adevăr.

3 Ioan 8

Pe de altă parte, primind asemenea oameni, suntem „împreună lucrători cu adevărul”. Este o afirmație foarte încurajatoare, în special pentru cei dintre noi care poate că nu au daruri strălucitoare. Există pericolul întotdeauna prezent ca cel care are un talant să meargă să îl ascundă în pământ și să nu facă nimic. Ori, deși nu avem darul care ne-ar califica pentru a fi predicatori ai adevărului, sau propovăduitori activi ai adevărului într-un fel sau altul, putem totuși să ne facem partea și să devenim împreună-lucrători cu adevărul, identificându-ne cu cei care sunt slujitori mai activi, ajutându-i și având grijă de nevoile lor.

Este frecvent ca adevăratele noastre convingeri și atitudini să se vadă foarte bine în detaliile foarte mici. În zilele de altădată, Rahav a arătat că ea credea cu adevărat în Dumnezeu lui Israel și că a trecut de partea Lui primind iscoadele în pace. La judecata națiunilor în viața care urmează să vină, conform cu Matei 25, cei care sunt oile, binecuvântații lui Dumnezeu, descoperă starea inimii lor prin faptul că au primit pe trimișii Fiului Omului, care îi consideră ca pe frații Săi. Și astăzi, cei care pleacă în lume cu adevărul, trebuie să fie primiți, dacă și noi suntem în adevăr și dacă suntem împreună-lucrători cu el.

Este inversul instrucției conținute în Epistola a doua. Acolo, credinciosul trebuie să refuze accesul în casa sa celui care nu aduce adevărul și nu trebuie să se identifice în nimic cu el. Aici fratele, chiar străin, dar care poartă cu staruință adevărul pentru Numele Sau, trebuie să fie primit și suntem fericiți să fim identificați cu el din cauza adevărului pe care îl aduce. În cele două cazuri, adevărul este testul și toate considerațiile de ordin pur și simplu personal sunt puse deoparte.

3 Ioan 9-10

În versetele 9 și 10, găsim o expunere a stării triste de lucruri dintr-o anumită adunare, ceea ce îl constrânge pe apostol să scrie în acest fel. Nimic nu se spune despre localizarea acestei „adunări”. Probabil nu era acolo unde trăia Gaiu. Diotref era acolo un frate de vază și este foarte posibil ca Dimitrie menționat în versetul 12 să fi fost de asemenea. Diotref nu vroia în nici un caz să-i primească pe acești frați. Lua o poziție foarte dură împotriva lor, interzicându-le altora să-i primească și chiar dându-i afară din adunare. Respingeau astfel indicațiile apostolului.

S-ar părea că acest caz al lui Diotref era cel al unui bătrân sau supraveghetor local domnind peste moștenirea lui Dumnezeu, adunarea, exact ceea ce este interzis în Epistola lui Petru; dacă cineva acționa astfel nu putea să ia decît o poziție de nesupunere în raport cu autoritatea apostolică. Cineva care se împotriva la ceea ce Petru scrisese cu ani înainte, nu avea să se plece acum înaintea a ceea ce era scris de Ioan.

De ce acționa Diotref astfel? Scuza foarte probabilă era că acești frați care călătoreau nu aveau autorizație și el ținea la ceea ce era rânduit și oficial. Dar motivul subadiacent al atitudinii și acțiunii lui este demascat de aceste cuvinte: „căruia îi place să aibă întâietate între ei”. Lucrarea acestor oameni era oarecum o provocare pentru locul pe care îl ocupa Diotref și pe care îi plăcea să îl ocupe. Nu putea deci să îi tolereze.

De nenumărate ori Duhul lui Dumnezeu a lucrat în afara structurilor oficiale și aceasta merită să fie notat. Au fost astfel profeți pe care Dumnezeu i-a ridicat în Israel. A fost astfel în cel mai înalt grad în cazul Domnului Însuși. El era considerat ca un parvenit neoficial de conducătorii religioși din timpul Său și autoritatea Sa era puternic contestată (a se vedea Matei 21: 23). Și Pavel și-a început slujba în mod neoficial, după cum Galateni 1: 15-23 aduce mărturie. Fapt este că Domnul ridică slujitori după plăcerea Lui suverană și nu cere nici permisiune, nici sfat de la nimeni. Toate trezirile sau renașterile din aceste ultime timpuri au fost marcate de acest fapt. Biserica oficială nu a ajutat, când nu s-a opus.

Merită să fie remarcat că, fie în această epistolă, fie în precedentă, singurul test propus cu privire la cei care mărturisesc că sunt slujitori ai Domnului, este cel al adevărului. Îl aduc sau nu îl aduc? Dacă apostolii ar fi întreprins să autorizeze și să trimită predicatori ai Cuvântului, sau dacă ar fi numit un comitet să o facă, prezența sau absența autorizației ar fi fost testul. Trăim într-o lume în care autorizațiile omenești de acest gen abundă și rezultatul este evident. Oamenii având autorizația cea mai bună se înmulțesc, dar nu aduc adevărul. Folosesc autorizația pentru a acredita eroarea pe care o răspândesc, ceea ce este un rău nemaipomenit.

Este o idee foarte răspândită că omul trebuie să acrediteze mesajul – Un Anume este hirotonisit(ordinat) cum se cuvine, deci ce spune trebuie să fie just. Sau aceasta poate lua forma următoare: Un Anume este atât de bun, atât de serios, atât de dotat, atât de spiritual, că nu se poate înșela. Dar principiul este în întregime fals. Principiul adevărat este tocmai contrariul. Mesajul acreditează omul. Cuvintele Domnului din Luca 9: 49-50 enunță în mod practic acest principiu și el este clar și definitiv hotărât în Epistolele a doua și a treia ale lui Ioan. Cât de important este deci de a fi bine întemeiat în adevăr pentru a-l putea folosi ca test.

Acțiunii lui Diotref nu-i lipsea nicidecum energia. Nu primea acești frați străini și îi împiedica pe alții să o facă. Nu îi vroia în adunare. Și mai mult, nu vroia să îl primească pe apostol, cel puțin cât privește autoritatea sa și vorbea împotriva lui cu rea voință. Este foarte posibil că el considera că vigoarea sa era o dovadă de credincioșie față de ordine și demnitate. Dar aceasta nu avea ca rădăcină decît vechiul fariseism al iubirii poziției și întâietății. Credinciosul era Gaiu, nu el (a se vedea v. 5).

Se poate ca alungarea acestor frați din adunare să nu fi fost o excomunicare formală, pentru că era o acțiune personală și nu a adunării; dar este evident, nu le mai acorda nici un loc și nici o libertate în adunare. În același fel, expresia „nu ne primește” nu vrea probabil să spună că nu îl primea pe Ioan la frângerea pâinii, pentru că Ioan era departe. Înseamnă că nu primea autoritatea sa de apostol și făcea tot ce putea prin cuvinte răuvoitoare pentru a-i submina autoritatea în mintea celorlalți.

3 Ioan 11

Ori aceasta nu era decât „rău”, cum arată versetul 11 și noi nu trebuie să îl imităm. Credem solemn că „a defăima cu vorbe rele” slujitorii Domnului este o plagă dureroasă în zilele noastre. Este o viclenie clasică în controverse să înnegrești caracterul celui ale cărui argumente nu le poți combate, dar este de două ori de disprețuit când se permite aceasta printre cei care trebuie să lupte pentru adevăr. Să ne abținem și să imităm ce este bine.

În ultima parte a versetului 11 avem un nou exemplu al felului abstract de a raționa al apostolului cu privire la bine și la rău; am face bine să îl lăsăm să lucreze cu toată puterea în conștiințele noastre. Cum stăm în această privință? Suntem din Dumnezeu sau nu L-am văzut?

3 Ioan 12

Dimitrie este pus înaintea noastră ca un exemplu care este bun de urmat. Toți știau că făcea binele și Ioan însuși dă mărturie despre aceasta. Dar mai presus de toate, adevărul însuși dădea mărturie despre el. Adevărul ne prezintă un etalon de referință infailibil cu privire la ce este bun și dacă acest caz al lui Dimitrie era exprimat la lumina adevărului, adevărul însuși dădea o bună mărturie în favoarea sa. În cele din urmă vom fi cu toți examinați la lumina adevărului când vom sta înaintea judecății lui Hristos. Ce se va spune despre noi? Bine sau rău?

3 Ioan 13-14

Mica noastră epistolă se termină într-o manieră foarte similară celei de a doua epistolă. Cu Gaiu ca și cu aleasa doamnă, conversațiile între patru ochi erau într-adevăr preferabile unei comunicări prin scrisoare. Dar la fel cum era urgent să o întărească pe aleasa doamnă împotriva apropiierilor subtile ale răului și aceasta nu suferea nici o amânare, era la fel de urgent să îl întărească pe Gaiu în lucrarea sa de ospitalitate și de sprijinire a celor care erau în bine și în adevăr, tocmai când alții îi respingeau.

(*) În franceză versetul 15 cuprinde „salută-i pe prietenii noștri pe nume”. În română, nu apare numerotarea versetului 15.

În concluzie apostolul vorbește de frații care erau cu el și de cei care erau cu Gaiu, calificându-i drept „prieteni”. Aceasta ne trimite la capitolul 15 din Evanghelia sa unde îl găsim pe Domnul spunând: „Voi sunteți prietenii Mei, dacă faceți ceea ce Eu vă poruncesc” (Ioan 15: 14); și: „V-am numit prieteni pentru că toate câte am auzit de la Tatăl Meu vi le-am făcut cunoscut” (Ioan 15: 15). Sfântul ascultător este introdus în această minunată intimitate și poate deci să fie recunoscut ca un prieten al lui Hristos. În contrast cu Diotref, voluntar și neascultător, erau cei care erau efectiv prietenii lui Hristos și aceia erau recunoscuți ca prieteni de către apostol și de toți cei care umblau în adevăr. Terminând, fiecare dintre noi va face bine să își pună întrebarea: Dacă apostolul Ioan ar fi printre noi astăzi, m-ar recunoaște ca PRIETEN?

clickbible.org